

במת בדת

לע"נ מרת רחל לאה בת ר' אברהם מרדכי הכהן ע"ה הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 167 חוה"מ סוכות תשע"ו

נזיר מא-מז

שיעור חזק חיומי בדרך קצרה

לומר שטומאה בחיבורי אדם באדם זה רק בתרומה וקדשים, אך במת עצמו זה גם בניזר ועושה פסח.

יש להקשות שכמו שאינו חייב בטומאה אחר טומאה כי הוא כבר טמא כך לא יהיה חייב על ביאה אחר טומאה כי הוא כבר טמא, אמר ר' יוחנן שטומאה וטומאה מדובר בשדה אך ביאה מדובר בבית שנכנס יש טומאה וביאה יחד,

דף מג אך לכאורה גם בבית מיד כשמכניס ידו הוא נטמא ואח"כ כשנכנס כולו זה טומאה אחר טומאה, ור"א אומר שאמנם אם מכניס ידו זה רק טומאה אך כשנכנס כולו וידיו מצורפות לגופו הטומאה והביאה באים יחד, אך לכאורה אין אפשרות שחוטמו לא יכנס לפניו וא"כ מיד ירדה עליו טומאה וא"כ כשנכנס כולו לא יתחייב שכבר נטמא קודם, ורובא מעמיד שהוא נכנס וקוף שהטומאה והביאה הם כאחד, אך יש לדחות שאין אפשרות שאצבע רגלו לא תכנס לפניו וא"כ ירדה עליו כבר טומאה, ורב פפא מעמיד שהוא נכנס לבית שהמת שם בשידה תיבה ומגדל וחבירו פרע עליו את המעזיבה של התיבה ואז הטומאה הגיעה עם הביאה, ומר בר רב אשי מעמיד שהכניסו אליו את האדם כשהוא גוסס ועד שהתישב בבית יצאה נשמתו ואז הגיעה כאחד הטומאה עם הביאה.

הברייתא דורשת להחלו שהכהן אסור עד שעה שימות ורבי אומר במותם יטמא עד שימות, ר' יוחנן אומר שיש בין ת"ק לרבי רק משמעות דורשים, ור"ל אומר שהם נחלקו בגוסס שאם לומדים מלהחלו אסור גם בגוסס ואם לומדים מבמותם אינו חייב עד שימות, אך לכאורה למ"ד מלהחלו קשה מהפסוק במותם, ויש לומר שהוא לומד מזה כדברי רבי שאינו מטמא במותם אך נזיר וכהן מיטמא להם בנגעם וזוהי, אך קשה למ"ד שלומדים מזה במותם עד שימות, ויש לומר שיכלו לכתוב במות וכתוב במותם לדרוש ב' דברים ולמ"ד שלומדים מבמותם, מלהחלו לומדים שרק מי שמתחלל עכשיו אסור ומי שכבר מחולל לא נאסר והמ"ד השני סובר שיכלו לכתוב להחל וכתוב להחלו לדרוש ב' דברים, אך קשה שכתוב במשנה שאדם אינו מטמא עד שתצא נפשו ואפילו הוא מגוייד או גוסס, ומ"ד שדרש מלהחלו יסבור שאמנם אינו מטמא עד יציאת הנפש אך בגוסס יש חילול.

עמוד ב רב חסדא אומר שאם נקטע ראשו של אבי הכהן אינו מיטמא לו שכתוב לאביו דוקא בזמן שהוא שלם ולא כשהוא חסר אמר לו רב המנונא א"כ אם ילך אביו בפקתא של ערבות וקטעו ראשו האם לא יטמא לו, אמר רב חסדא שכמובן אם הוא מת מצוה מותר שהרי מותר גם באחרים שאינם קרוביו, אך לכאורה זה לא נכלל בגדר מת מצוה שכתוב שמת מצוה הוא שאין לו קוברים או שקורא ואין אחרים עונים לו והרי לו יש בן, ויש לומר שכיון שהוא הלק בדרך הוא כמי שאין לו קוברים, ויש להקשות מברייתא שדורשת מלה יטמא שנטמא לה ולא לאחד מאבריה כמו שאינו נטמא לאבר מן החי של אביו אך מחזיר הוא על עצם כשעורה, ומשמע שאפילו אם נחסר גופו יכול להטמא לו, ויש לומר שהברייתא הזו היא כדעת ר' יהודה שדורש לה יטמא ולא לאבריה שאינו מיטמא לאבר מן החי של אביו אך נטמא הוא לאבר מן המת של אביו, אך רב כהנא שנה בברייתא של ר"א בן יעקב לה מיטמא ולא לאברים פרט לכזית מהמת או כזית נצל ומלא תרוד רב, יכול לא יטמא לשדרה וגולגולת ורוב מנינו ובנינו של מת לומדים מהפסוק ואמרת אליהם שיכול להטמא בורב מנינו ובנינו של מת,

דף מד ואין לומר שרק באחותו ולא בשאר קרובים כי ניתן ללמוד במה מצנינו שאחותו גופה תלוי בו ונטמא לשדרה וגולגולת ורוב מנינה ובנינה וכן בשאר קרובים, ורואים שנטמא גם בגוף חסר, ורב יבאר שזה כר' יהודה, ורב סובר כמו התנא שאומר שהיה מעשה באביו של ר' יצחק בגינוק שהודיעוהו אחר ג' שנים ושאל את ר' יהושע בן אלישע וד' זקנים שעמו ואמרו לו שכתוב לאביו בזמן שהוא שלם ולא כשהוא חסר.

משנה ג' מינים נאסרו בניזר תגלחת טומאה ויוצא מהגפן, טומאה ותגלחת חמורים שהם סותרים את ימי נזירותו אך יוצא מהגפן אינו סותר, ויש חומרה ביוצא מהגפן שלא הותר מכללו וטומאה הותרה מכללה במת מצוה, ותגלחת הותרה בשל מצוה, טומאה חמורה מתגלחת שהיא סותרת את כל המנין וחייבים עליה קרבן ותגלחת סותרת רק ל' יום ואינו חייב עליה קרבן. **גמרא** לכאורה נאמר שלא נתיר טומאה מכללה בק"ו מיין שאינו סותר ולא הותר מכללו א"כ טומאה סותרת ודאי לא נתיר מכללה, אך יש לומר שכתוב לאביו ולאמו לא יטמא שרק להם לא יטמא אך הוא נטמא למת מצוה.

ולכאורה נתיר יין ק"ו מטומאה סותרת והותרה מכללה למת מצוה יין שלא סותר ודאי יותר מכללו ביין מצוה, אך יש ללמוד מהפסוק מיין ושכר יזיר לאסור יין מצוה כרשות.

לכאורה יין יסתור שאם טומאה שהותרה מכללה סותרת ק"ו שיין שלא הותר מכללו שיסתור, אך יש ללמוד מהפסוק והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו שרק טומאה סותרת ויין אינו סותר.

דף מא עוד יש להוכיח שאם נאמר שמצורע יוצא כשגילח במלקט ורהיטיני כי לא כתוב תער וכדברי ר"ל שאם יש עשה ולא תעשה ואתה יכול לקיים שניהם אין העשה דוחה ואם אינו יכול לקיים שניהם העשה דוחה את הלאו.

ר"א לומד מראשו שכתוב בניזר תער לא יעבור על ראשו ואין לומר שכשהיה נזיר מצורע אסור בגילוח כי כתוב ראשו שדוחה, ואין לומר שהוא יקיים מצוה גם במלקט ורהיטיני ומה שכתוב תער בא לומר שגם בתער, שלא נאמר שנזיר יתחייב בתער כדעת ר"ל אם נאמר שמקיים מצות גילוח גם במלקט ורהיטיני, וא"כ גם כשהוא מצורע גם חייב בגילוח בתער קמ"ל שלא, ורבנן לומדים מראשו שגילוח מצורע דוחה לאו של הקפת הראש שכשנאמר לא תקיפו פאת ראשכם אין לומר שזה כולל מצורע כי כתוב ראשו, ולכאורה מדוע כתוב ראשו הרי ניתן ללמוד כבר ממה שגילוח מצורע דוחה לאו של השחתת הזקן, ויש לומר שצריך לכתוב שדוחה גם ראשו וגם זקנו שאם היו כותבים רק זקנו היינו אומרים שבראשו בכל מקרה אין אסור כי הקפת כל הראש אינה נחשבת הקפה, לכן כתוב ראשו **עמוד ב** ואם היה כתוב ראשו ולא זקנו היינו אומרים שבא לדרוש ב' דברים, א' שעשה דוחה לא תעשה ב' שהקפת הראש נחשבת הקפה, אך עדיין לא היינו יודעים שיכול לגלח בתער אפילו את זקנו קמ"ל זקנו שגילוח מצורע דוחה את האיסור בזקנו, ור"א לומד שעשה דוחה לא תעשה מהפסוק לא תלבש שעטנו

דף מב אך גדילים תעשה לך מהם.

כתוב במשנה בנגעים שאם שירי ב' שערות בגילוח לא עשו כלום, רב אחא בר רב איקא מוכיח ממה שהתורה גילתה בניזר ביום השביעי יגלחנו שצריך גילוח כולו אך בכל מקום בתורה רובו ככולו, ור' יוסי בר' חנינא מקשה שזה כתוב בגילוח נזיר טמא, אך צחקו עליו בא"י שגילוח בניזר טמא בתער לומדים מנזיר טהור וא"כ נלמד נזיר טהור מטמא שכמו שטמא ששירי ב' שערות לא עשה כלום כך נזיר טהור כששירי ב' שערות לא עשה כלום.

אבי מסתפק במקרה שהנזיר גילח והשאיר ב' שערות וצמת ראשו וגילחם האם הם מעכבים או לא.

רבא מסתפק אם גילח הנזיר והשאיר ב' שערות וגילח אחת מהם והשניה נשרה, אמר רב אחא מדפתי לרבינא האם רבא הסתפק כשמגלח אחת אחת, הרי זה ודאי גילוח כראוי, אלא הספק של רבא כשנשרה אחת וגילח את השניה, אמר רבינא שאין כאן לא שיער ולא גילוח אמר רב אחא אם שיער אין כאן איך יש גילוח, אמר רבינא שכונתו שאף שכבר אין שיער אך לא קיים מצות גילוח.

משנה מותר לנזיר לחוף ולפספס שערו אך לא לסרוקו. **גמרא** לכאורה הרישא כר"ש שמתיר לחפוף ולפספס למרות שמשיר שער אלא שדבר שאינו מתכוון מותר, אך לכאורה גם לסרוק נתיר לו כיון שאינו מתכוון להשיר שיער וא"כ הסיפא שלא סרוק זה כרבנן, אמר רבה שכל המשנה כר"ש ולסרוק אסור כי כוונת הסרוק להשיר נימים מדולדלים.

משנה ר' ישמעאל אומר שלא יחוף באדמה שהיא משרת שיער. **גמרא** הסתפקו בדברי ר' ישמעאל אם הוא אמר שאדמה משרת שיער או מפני המשרת שיער ונ"מ כשיש אדמה שאינה משרת שער שאם מפני המשרת א"כ מותר באדמה כזו אך אם הוא אמר מפני המשרת א"כ אסרו בכל אדמה מפני אדמה שמשרת ונשאיר בתיקן.

משנה נזיר ששתה יין כל היום חייב אחת ואם אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שתה חייב על כל התראה והתראה, וכן אם גילח כל היום חייב אחת אך אם אמרו לו אל תגלח אל תגלח והוא גילח חייב על כל אחת ואחת וכן אם היה מיטמא למתים כל היום חייב רק אחת ואם אמרו לו אל תטמא אל תיטמא והוא נטמא חייב על כל אחת ואחת. **עמוד ב גמרא** רבה בר רב הונא אומר שהתורה כללה בניזר לא יטמא להם במותם שמוזהר על הטומאה ואח"כ כתוב על כל נפשות מת לא יבא לומר שאחרי טומאה יש לו איסור ביאה אך אם נטמא פעמיים חייב רק אחת, ורב יוסף אמר בשבועה שרב הונא אמר שכשנטמא פעמיים חייב על כל אחת ואחת, שרב הונא אמר שאם עמד הנזיר בבית הקברות והושיטו לו את מתו ומת אחר חייב למרות שהוא כבר טמא א"כ משמע שחייב על כל טומאה וטומאה, ואביי מקשה מברייתא שאומרת שאם היה מונח מת על כתפו של כהן והושיטו לו מתו ומת אחר אין לומר שחייב כי כתוב ולא יחלל במי שמחלל עכשיו ולא במי שכבר מחולל, אמר רב יוסף שניתן כבר להקשות ממשנתנו שכתוב שאם נטמא למתים כל היום חייב אחת ואם התרו בו חייב על כל התראה למרות שהוא כבר טמא, אמר אביי שלא קשה מהברייתא שהמשנה דברה כשלא מחובר למת ואז חייב על כל התראה אך הברייתא שדברה כשהוא בחיבורים למת לכן אינו חייב שוב, אך לכאורה טומאה בחיבורין אינו מדאורייתא שרב יצחק בר יוסף אמר בשם ר' ינאי שאמרו טומאה בחיבורין רק לתרומה וקדשים אך לא לנזיר ועושה פסח ואם זה דאורייתא מה החילוק בין תרומה וקדשים לנזיר, ויש

לכאורה תגלחת תסתור הכל שאם בטומאה שלא החמירו במטמא כמיטמא תגלחת שנאסר המגלח כמו המתגלח ודאי תסתור אך יש ללמוד מהפסוק כי טמא נזרו שרק טומאה סותרת ולא תגלחת.

לכאורה נאסור מטמא כמו מיטמא שאם תגלחת שאינה סותרת ואסרו בה מטמא כמיטמא ק"ו טומאה, אך יש ללמוד מהפסוק וטמא ראש נזרו שנאסר רק מטמא בנזרו.

לכאורה לא נעשה בתגלחת מגלח כמתגלח שסותר רק ל' שאם בטומאה שסותרת הכל ולא החמירו במטמא כמיטמא ק"ו בתגלחת, אך יש ללמוד מהפסוק תער לא יעבור על ראשו ויש לקרוא שהוא לא יעביר וגם אחר לא יעביר.

לכאורה לא נתיר תגלחת מכללה למצוה ק"ו מ"יין שאינו סותר ולא הותר מכללו תגלחת שסותרת ודאי לא תותר, ויש לומר שהתורה אמרה ראשו וגם זקנו.

לכאורה תגלחת לא תסתור שאם י"ן שלא הותר מכללו אינו סותר תגלחת שהותרה מכללה ודאי לא תסתור, יש לומר שצריך גדול שער.

לכאורה י"ן יסתור ל' יום שאם תגלחת שהותרה מכללה סותרת ל' יום ק"ו י"ן שלא הותר מכללו ודאי יסתור, אך יש לומר שבתגלחת סותר ל' רק בגלל שצריך גדול שער, אך לענין י"ן לא יסתור כי שער קיים.

עמוד ב משנה כיצד מגלח בטומאה: מזה בשלישי ובשביעי ומגלח בשביעי ומביא את הקרבנות בשמיני ולר"ע אם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום, ואמר לו ר' טרפון מה ההבדל בינו למצורע אמר ר"ע שניזר טהרתו בימיו ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו ומביא קרבן רק בהערב שמש. **גמרא** יש להספק אם ר' טרפון קיבל את תשובתו של ר"ע, ויש להוכיח ממה ששנה הלל שאם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בתשיעי ואם ר' טרפון קיבל את דברי ר"ע א"כ יביא קרבנותיו בשמיני, ור"ב אמר שרק אם טבל בז' יביא קרבנות בח' ואם לא, יביא אחר הערב שמש, ואמר אביי שמצא את חביריו של ר' נתן בר הושעיא שישבו ואמרו על הפסוק ובה לפני ה' אל פתח אהל מועד ונתנם אל הכהן שהוא בא רק בזמן שטבל ועשה הערב שמש ואם לא לא עושה, ומשמע שהם סברו שטבול יום של זכ כזב ואמר להם אביי שכתוב לגבי נזיר טמא והביא אותם אל הכהן אל פתח אהל מועד שיבא רק אחר טבילה והערב שמש,

דף מה והרי שערי ניקנור עומדים בשערי לוייה וטמא מת יכול להכנס לשם ואפילו מת עצמו כמו שכתוב ויקח משה את עצמות יוסף עמו ודרשו שהכוונה במחיצתו במחנה לוייה, אלא אומר אביי שטבול יום של זכ כזב אך כיון שהאז מחוסר כפרה אינו נכנס שאם מדובר במחנה לוייה מדוע זה נקרא פתח אהל מועד אלא שכמו שמחוסר כפרה אינו נכנס לאהל מועד כך לא יכנס למחנה לוייה, ובאהל מועד עצמו לומדים מהפסוק טמא יהיה לרבות טבול יום, עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפרה.

משנה כיצד נעשית תגלחת טהרה: לר' יהודה מביא ג' בהמות חטאת עולה ושלמים ומגלח עליהם, ולר"א מגלח רק על חטאת שהיא קודמת בכל מקום אך אם גילח על אחת משלשתם יצא, רשב"ג אומר שאם הביא ג' בהמות ולא פירש, מה שראויה לחטאת תקרב חטאת ולעולה תקרב עולה ולשלמים תקרב שלמים. **גמרא** כתוב בפסוק וגילח הנזיר פתח אהל מועד וזה מדובר בשלמים שנאמר עליהם ושחטו פתח אהל מועד, ואין לומר בפתח אהל מועד ממש כי זה דרך בייזון לגלח שם, ור' יאשיה לומד מהפסוק ולא תעלה במעלות על מזבחי ק"ו שלא עושים דרך בייזון, ובמדרש נשא יש נוסח שר' יאשיה למד מהפסוק פתח אהל מועד, ור' יצחק למד מהפסוק ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האז ומדובר במי שמחוסר רק קיחה ואם גילח בפתח ההיכל יצטרך לקיחה הבאה ונתניה, ולישנא בתרא ר' יצחק למד מהפסוק ולקח את שער ראש נזרו שהוא ממוקם שהוא מכלול שם את השלמים, ואבא חנן אמר בשם ר"א שלומדים מהפסוק פתח אהל מועד שרק כשאהל מועד פתוח הוא מגלח ואם אינו פתוח אינו מגלח, ור"ש שזורי לומד מהפסוק וגילח הנזיר ולא נזירה, **עמוד ב** שמא יתגרו בה פרחי כהונה אמרו לו מדוע בסוטה לא חששו יתגרו בה פרחי כהונה אמר להם שהמביא קרבן היא כוחלת ופוקסת ואילו סוטה אינה כוחלת ופוקסת.

משנה צריך ליטול את שער ראש נזרו ולשלחו תחת הדוד ואם גילח במדינה לא ישלח תחת הדוד וכ"ז בתגלחת טהרה אך בתגלחת טומאה לא ישלח תחת הדוד, ולר"מ כולם משלחים תחת הדוד חוץ מטמא במדינה. **גמרא** שנו בבביתא שנוטל את הרוטב ונותנו על שער ראש נזרו ומשלחו תחת הדוד של שלמים אך אם שילח תחת הדוד של חטאת ואשם יצא, ואמנם אין אשם בנזיר טהור אלא הכוונה שאם נזיר טמא שילח תחת של הדוד של אשם יצא, ומה שנותן רוטב אמר רבא שלומדים מהפסוק אשך תחת זבח שיהיה עמו מזבתו וחטאת לומדים מזבת לרבות חטאת ואשם ואמנם למדנו מזבת לרוטב אך היה ניתן לכתוב מרוטב השלמים, וכתבו זכח ללמד גם על חטאת ואשם, ואין לומר שלומדים רק לחטאת ואשם כי היה ניתן לכתוב שלמים וזבח וכתבו זבח השלמים ללמד גם שנותנו עם רוטב השלמים.

לר"מ הכל משלחים תחת הדוד מלבד טמא שגילח במדינה כי שער נקבר, ור' יהודה סובר שטהורים משלחים מכל מקום, וטמאים גם מהמקדש אינם משלחים, וחכמים סוברים שהכל לא משלחים מלבד טהור שגילח במקדש כי נעשה כמצותו.

משנה יכול לבשל השלמים או לשלקם והכהן נוטל זרוע בשלה מהאיל וחלת מצה אחת מהסל ורקיק מצה אחד ונותן על כפי הנזיר ומניפן ואח"כ מותר הנזיר לשתות י"ן ולהטמא למתים,

דף מו ר"ש סובר שאחר שזורק עליו אחד מהדמים של הקרבנות יכול לשתות י"ן ולהטמאות למתים. **גמרא** ר"א לומד מהפסוק ואחר ישתה אחר כל המעשים כולם וחכמים אומרים אחר מעשה יחידי וחכמים לומדים ממה שכתוב כאן ואחר ישתה ובתגלחת כתוב אחר התגלחו וכמו ששם זה מעשה יחיד כך לענין שתיית י"ן מספיק מעשה יחידי, ואין לומר שיהיה גם אחר התגלחת שא"כ לא צריך גזירה שוה.

רב אומר שתנופה מעכבת בנזיר, ולכאורה זה לא לדעת רבנן שרק מעשה יחידי מעכב, ולר"א זה פשוט שכל המעשים מעכבים, אך יש לומר שרב דובר לר"א והיינו אומרים שתנופה זה שייך מצוה ואינו מעכב כפרה וגם כאן לא יעכב קמ"ל שמעכב, **עמוד ב** אך לכאורה ישנה ברייתא שלומדת מזאת תורת הנזיר בין שיש לו כפים ובין שאין לו כפים, אך לפ"ז מה ששינונו בבביתא זאת תורת הנזיר בין שיש לו שיער בין שאין לו שיער וודאי זה מעכב ששינונו שב"ש סוברים בנזיר ממורת שאינו צריך להעביר תער על ראשו וב"ה סוברים שצריך, ואמר רבינא שלב"ש אינו צריך שאין לו תקנה וא"כ לב"ה יש לו תקנה וכדברי ר' פדת שאומר שב"ש ור"א הלכו בשיטה אחת שר"א אמר שאם אין למצורע בהן יד ובהן רגל אין לו טהרה לעולם ור"ש סובר שיחננו על מקומו ויצא, ולחכמים יניח על של שמאל.

ללישנא בתרא רב אמר שתנופה מעכבת בנזיר ולר"א זה פשוט כי צריך את כל המעשים, אך לרבנן לכאורה אם תגלחת לא מעכב ק"ו שתנופה לא תעכב, אך לכאורה למדו מזאת תורת הנזיר בין שיש לו כפים בין שאין לו כפים, ושנינו גם זאת תורת הנזיר בין שיש לו שיער בין שאין לו שיער, ואין לומר שזה מעכב ששינונו שלב"ש נזיר ממורת אינו מעביר תער ולב"ה צריך להעביר תער, ואמר ר' אבינא שלב"ה צריך ואין לו תקנה וא"כ לב"ש יש לו תקנה ולא כדעת ר' פדת שב"ש כר"א.

משנה אם גילח הנזיר על הזבח ונמצא פסול פסולה התגלחת והזבחים לא עלו לו, ואם גילח על החטאת שלא לשמה ואח"כ הביא את הקרבנות לשמם התגלחת פסולה והזבחים לא עלו לו, ואם גילח על העולה או על השלמים שלא לשמן ואח"כ הביא את שאר קרבנותיו לשמן התגלחת פסולה והזבחים לא עלו לו, ור"ש אומר שרק אותו הזבח לא עלה לו והשאר עלו לו ואם גילח על שלשתם ונמצא אחד מהם כשר התגלחת כשרה ויביא את שאר הזבחים. **גמרא** רב אדא בר אבהו אומר שר"ש סובר שאם גילח הנזיר על שלמי נדבה יצא, כי כתוב על האש אשר תחת זבח השלמים ולא כתוב על שלמיו.

דף מז **משנה** לר"א גם כשנזרק אחד מהדמים ונטמא סותר את הכל ולחכמים מביא את שאר קרבנותיו ויטהר, ואמרו לר"א שהיה מעשה במרים התרמודית שנזרק עליה אחד מהדמים ואמרו על בתה שהיא מסוכנת ומצאה שהיא מתה ואמרו חכמים שחתיא את שאר קרבנותיה ותטהר. **גמרא** במשנתנו נאמר שלר"א סותר את הכל ולכאורה לעיל שינונו שלר"א אחר מלאת סותר רק ז', אמר רב שאכן מה שאמר ר"א סותר היינו רק הקרבנות וכן מדויק שחכמים חלקו עליו שיביא את שאר קרבנותיו ויטהר, וכן היה מעשה במרים התרמודית שנטמאה ואמרו לה שחתיא את שאר קרבנותיה.

פרק כהן גדול

משנה כהן גדול ונזיר לא נטמאים לקרוביהם אך נטמאים למת מצוה, ואם הלכו נזיר וכהן בדרך ומצאו מת מצוה, לר"א יטמא אפילו כה"ג ולא הנזיר ולחכמים יטמא הנזיר ולא הכהן, אמר ר"א שעדיף שיטמא הכהן שאינו צריך להביא קרבן טומאה ואילו הנזיר יצטרך להביא קרבן טומאה, אמרו לו שעדיף שיטמא הנזיר שאין קדושתו קדושת עולם ולא הכהן שקדושתו קדושת עולם. **גמרא** לכאורה נחלקו במשנה בכהן גדול ונזיר מי עדיף מהם, **עמוד ב** ואם אחד היה משוח בשמן המשחה והשני מרובה בגדים ודאי עדיף שיטמא המרובה בגדים כי אינו מביא פר הבא על כל המצוות, ואם יש משוח שעבר ומרובה בגדים עדיף שיטמא המשוח שעבר כי המרובה בגדים עובד בפועל ומשוח שעבר אינו עובד כבר, אם יש משוח שעבר מחמת מום והשני עבר מחמת קרי, עדיף שיטמא מי שעבר מחמת מומו כי מי שעבר מחמת קרי יוכל לעבוד למחרת אחר טבילה, אך מי שעבר מחמת מומו אינו ראוי לעבודה, ויש להסתפק אם היו משוח מלחמה וסגן האם עדיף שיטמא הסגן כי המשוח ראוי למלחמה או שיטמא המשוח כי הסגן ראוי לעבודה, וישנה ברייתא שאומרת שאין בין משוח מלחמה לסגן אלא שאם הלכו בדרך ומצאו מת מצוה שיטמא המשוח ולא הסגן, ואמנם שינונו שמשוח מלחמה קודם לסגן אמר מר זוטרא שלענין להחיותו משוח מלחמה עדיף כי תלויים בו רבים אך לענין טומאה עדיף שיטמא המשוח כמו שאמר ר' חנינא בן אנגטיגנוס שתקנו סגן לכה"ג שאם יארע פסול בכה"ג יכנס הסגן וישמש תחתיו.

נחלקו במשנה מי עדיף אך ודאי הם נטמאים למת מצוה ששינונו על הפסוק על כל נפשות מת לא יבא שלא מדובר ברחוקים שאפילו כהן הדיוט שנטמא לקרובים אינו נטמא לרחוקים כה"ג ודאי לא יטמא לרחוקים, אלא נאמר שלא יטמא לקרובים ודוקא אביו לא יטמא אך יטמא למת מצוה.